20/04/2019

Πάσχα των Ελλήνων, Πάσχα της Δερβιτσάνης

/ Ομογένεια

Μέσα στην καρδιά της άνοιξης η φύση συμπάσχει και πονά για τα σεπτά Πάθη του Θεανθρώπου. Μέσα στο μαβί και το μαύρο, όλη η Ρωμιοσύνη κομίζει άνθη και μύρα στον Επιτάφιο, βιώνοντας άχρονα και λιτά την αναστάσιμη χαρά που οσονούπω έρχεται.

Με τον ανάλογο τρόπο εορτάζει κι ετούτο το μετερίζι της Ηπείρου τη Μεγάλη Εβδομάδα και τη Λαμπρή Πασχαλιά. Εκείνη που γεμίζει τις ψυχές μας με χαρά κι ελπίδα, με αναστάσιμο φως και προσδοκία για ένα καλύτερο αύριο.

Προσδοκάμε κι εμείς την Ανάσταση, την πολύπλευρη αναγέννηση της πίστεως και της πατρίδος μας. Ποτέ δεν την ξεχνάμε και παραμένουμε αρωγοί στις οποιοσδήποτε δυσκολίες συναντάμε στο διάβα των ημερών. Ορθόδοξοι Έλληνες, Ρωμιοί, Ηπειρώτες και Δερβιτσιώτες – όπως έγραψε πρόσφατα ένας «δικός» μας στην Αμερική –.
Η Πατρίδα μας αντέχει διότι οι άνθρωποί της αντέχουν και τρέφουν τον κορμό της με δάκρυα, πόνο και αίμα.

Μεγάλη Εβδομάδα στη Δερβιτσάνη

Από την Κυριακή της «Δάφνης» (των Βαΐων) και μέχρι και το Μέγα Σάββατο, άλλοι περισσότερο κι άλλοι λιγότερο, ενισχύουν με την παρουσία τους, ενορία και κοινότητα.
Γυναίκες γεμάτες ενέργεια, καθαρίζουν, στολίζουν, αρωματίζουν και άνδρες με σοβαρότητα κι εργατικότητα, στρώνουν δρόμους, ξεχορταριάζουν και προκόβουν τις μέρες των Παθών.

Ναι, τότε είναι που γεννάται η ελπίδα μέσα τους – κι ας μην το λένε – τότε είναι που ακούσια τα χέρια τους αγιάζουν το καθετί.
Τι κι αν δεν εκκλησιάζονται τακτικά, τι κι αν καμιά φορά ξεχνάνε να κάνουν το Σταυρό τους. Οι πράξεις τους σμίγονται με τη Χάρη και αντανακλάν τη ζωντάνια.
Παιδιά που τρέχουν στους δρόμους, παιδιά που ντύνονται «ξεφτέρια» (παπαδάκια) και με μεγάλη προσοχή μετέχουν του αγώνος.
Όλο τόσο επαναλαμβανόμενα κι όλα τόσο ανεπανάληπτα.

Ο Έλληνας της Βορείου Ηπείρου επιμένει να ζει αναλογιζόμενος τους διωγμούς και τα μαρτύρια που πολλές φορές τον έκαναν να φαντάζει ψυχρός κι αδιάφορος. Ωστόσο αυτή είναι η άμυνά του για να μπορεί να στέκει ριζωμένος στην τόσο αγαπημένη γη του…

Φθάνοντας στα Δώδεκα Ευαγγέλια, η καμπάνα στολίζει με την πένθιμη μελωδία της, το δειλινό που βρίσκει τις μανάδες μας με μια κουτάλα βουτηγμένη στην τέντζερη των βαμμένων πια αυγών. Τρεχαλητά και άνεμος παρατεταγμένα εμπρός στον Εσταυρωμένο, για να ζητήσουν συγχώρεση για τα δικά τους πταίσματα…

Πρωί Μεγάλης Παρασκευής, κι όλα μοσχοβολάνε γαρύφαλλο και τριαντάφυλλο. Οι Μεγάλες Ώρες των Παθών και ο Επιτάφιος που στολίζεται από κοπελές και μητέρες.

Ως άλλες Μυροφόρες ετοιμάζουν το «Κενό Μνημείο» και οι γερόντισσες μέχρι αργά το βράδυ στέκουν πλησίον Του για να Τον μοιρολογήσουν όπως λένε…
Κατόπιν δεκάδες παιδικά χέρια πενθούν στο ρυθμό του σήμαντρου, έτσι για να μάθει όλος ο κόσμος το Θρήνο και η μοίρα μας που μας «κέρασε» 33 χρόνια διωγμού, να ταπεινωθεί και να χαθεί στην φλόγα του αναστάσιμου κεριού…

«Η ζωή εν τάφω
κατετέθης, Χριστέ,
και αγγέλων στρατιαί εξεπλήττοντο,
συγκατάβασιν δοξάζουσαι την σήν.»

Όλοι μαζί με μια φωνή δίνουμε μορφή στη χαρμολύπη της ημέρας και τα στόματά μας γίνονται κραυγές χαράς για την Ανάσταση.

Πηγή: dervitsani.gr